wat ze wist: glimlachend om het gelukkige toeval, dat hem zoo iemand aantreffen deed, vroeg hij:

„Hierboven woont een familie Van Essen, nietwaar?"

„Jawel, op de tweede étage."

„Wat zijn het voor menschen?"

„Hoe bedoelt mijnheer dat?"

„Och, zoo maar! Ik ken van vroeger wel een familie Van Essen; ik zou wel eens willen weten, of dat dezelfde is. Hebben ze kinderen?"

„Eén maar, een engel van een meisje met een blond krullekopje; het is heusch precies een engeltje, maar...." zij dempte meewarig haar stem — „maar ze zullen het wel niet houden."

„Waarom niet?"

„Het kind sukkelt en de dokter schudt zijn hoofd, als je hem vraagt, hoe het met de kleine gaat. Ja, als zij eens een langen tijd met haar naar buiten konden, naar de zee of zoo, dan zou er misschien wel kans zijn...."

„Maar waarom doen ze dat dan niet?" vroeg Willem Hartman, zijn sigaar aan het flakkerende gasvlammetje aanzuigend.

„Och mijnheer, dat kost geld en dat hebben ze niet."

„Niet?"

„Neen." — „Dan kan het niet de Van Essen zijn, dien ik bedoel; die was niet arm, tenminste niet zoo, dat....."

De vrouw leunde over de toonbank heen naar hem toe, met vertrouwelijk oogengebeweeg vertellend:

„Ze hebben het vroeger ook beter gehad."

„Zoo?"

„Ja, veel beter."

„Hoe weet u dat zoo?"

„Wel, om u de waarheid te zeggen, hebben ze boven dezelfde werkster als ik en van die hoor ik dan wel eens wat; ze moeten tegenspoed in zaken gehad hebben; het zijn beste menschen allebei hij slooft zich uit en de jonge vrouw doet alles wat ze kan, om de twee eindjes bij elkaar te houden, maar het schijnt niet te lukken. Denk erom, dat u er niet over praat! Zij willen natuurlijk voor de buurt niet weten.."

„Wees gerust, ik woon niet in de buurt."

„'t Is maar, dat ik niet degene wil zijn, die..."

Binnentredende klanten maakten een einde aan het gesprek; Willem Hartman ging groetend heen.

In gedachten verzonken liep hij terug langs den weg, dien hij gekomen was, opgevend zijn voornemen, om Annie te willen weerzien; voor zijn oogen zweefde het beeld van een klein, blond meisje met heldere blauwe oogen, het sprekend evenbeeld van de moeder, wier gezicht echter nu wel een kommervolle uitdrukking zou dragen; hij dwaalde door de straten, niet opmerkend, waar hij ging, vaag verwonderd over de woeling van tegenstrijdige gewaarwordingen binnen in hem; vermoeid belandde hij weer in het hotel, waar hij de rest van den dag doorbracht.

Druk doend, geleidde Albert Meiners hem des avonds naar de plaats van zijn bestemming, stelde hem met vertoon van triomf voor aan de opdagende leden van de verschillende clubs, die aan den te houden wedstrijd zouden deelnemen, of uit belangstelling kwamen toekijken.

Helder licht straalde af van het hooge plafond, zich weerkaat end in de gladde ruitjes van de schaakborden, op tafeltjes gereed gezet; pratend groepten de heeren bijéén, terwijl achter een gewichtig met groen laken gedekte tafel de jury zat, studeerend in namenlijsten en de i deeling van de spelers bepalend.

Willem Hartman zag zich plotseling staan tegenover Henri van Essen, die hem als ouden kennis begroette; hij wisselde eenige nietszeggende woorden met hem, opmerkend om zijn mond een nerveuze trekking, die hij daar vroeger niet kende.

„Ben je al lang terug in het land?"

De woorden klonken als een beleefdheidsfraze.

„Een paar dagen."

EEN GRIL DER NATUUR.

Men zendt ons bovenstaande foto, van een lam met slechts drie pooten. Het onvolkomen dier is goed gezond en heeft behalve een poot te weinig, geen enkele afwijking. Naar verklaring van den dokter, die het dier onderzocht, is er zelfs geen begin van beenvorming te bespeuren op de plaats, waar de vierde poot behoorde te zitten.

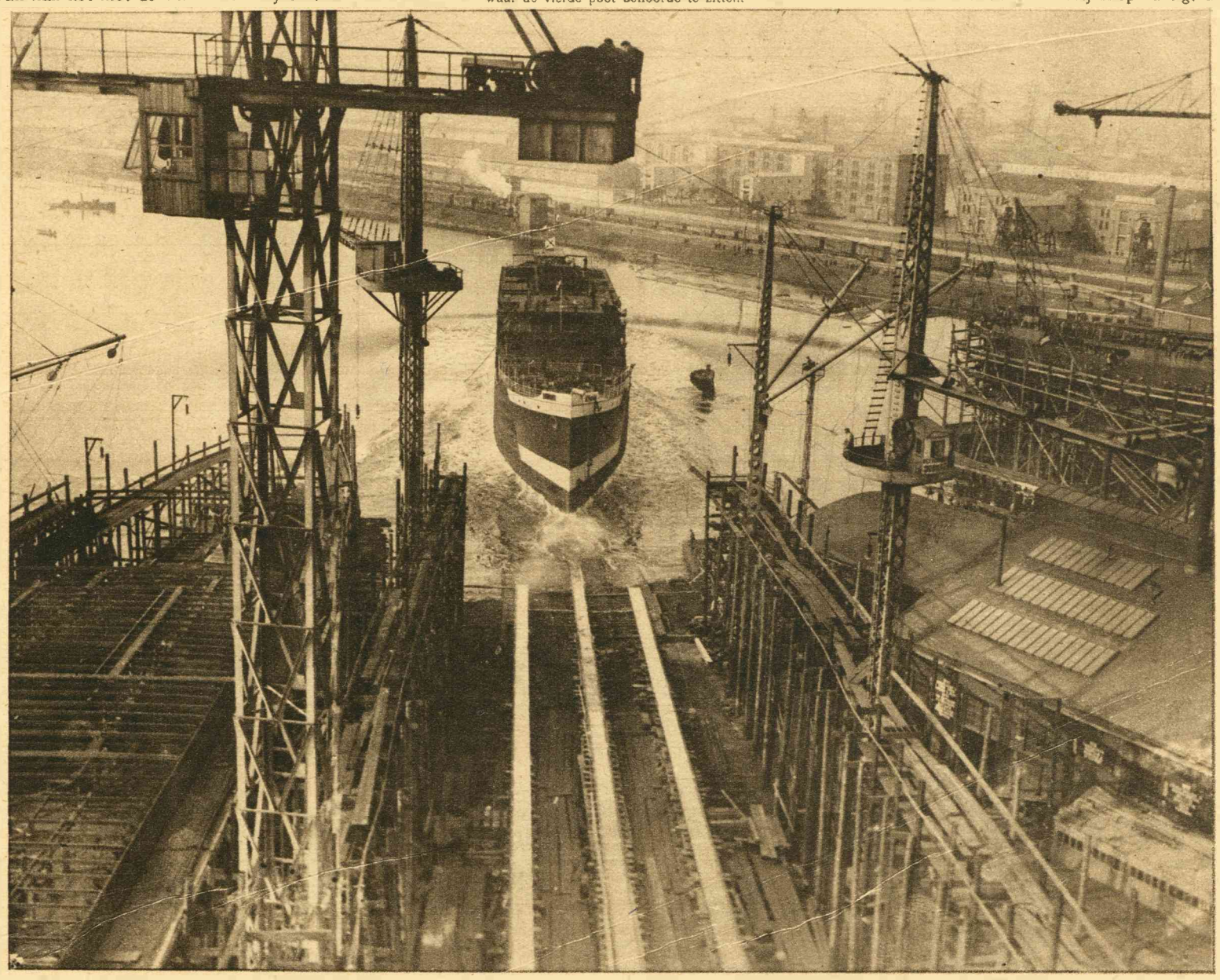

DE NEDERLANDSCHE SCHEEPSBOUW.

De vorige week werd van de werf der Nederl. Scheepsbouw-Mij. te Amsterdam met goed gevolg te water gelaten het stalen vracht- en passagiers-stoomschip Werfnummer 151, in aanbouw voor de Kon. West-Indische Mail. De tewaterlating geschiedde door Mevrouw Lambrechtsen, echtgenoote van den ingenieur.

„En dadelijk al aan den slag?"

„Wat wil je? Een toeval deed mij Meiners ontmoeten, die mij overhaalde, mee te doen."

„Blijf je voor goed hier?"

„Ik weet het niet, ik heb nog geen plannen gemaakt."

Een belletje weerklonk en het stemmengegons verstomde; door de ingetreden stilte riep de voorzitter namen af en ieder haastte zich, de aangewezen plaats in te nemen.

Spanning hing in de atmosfeer; de wandklok tikte nadrukkelijk de voortsnellende minuten af; zij wees bijna middernacht, toen Willem Hartman en Henri van Essen tegenover elkaar gingen zitten, omringd door juryleden en teleurgestelde spelers, om elkander de eind-overwinning te betwisten.

Luchtig, gemakkelijk had Willem Hartman zijn tegenstanders geslagen, Henri van Essen zag bleek en doodelijk vermoeid, alsof de inspanning zijn lichaam en zijn geest tot het uiterste had afgemat; hij zag de oogen van zijn mededinger koel en hard op zich gericht, alsof ze zijn wil wilden verlammen, hem de macht over zijn moede hersens ontnemen; hij wist, dat hij verliezen moest, maar dwong zich tot volhouden, het ging immers om het leven van zijn kind, dat hij zou kunnen redden, als hij den uitgeloofden prijs won.

Willem Hartman genoot, voelend het oogenblik gekomen om revanche te nemen voor veel, heel veel, dat hij in vroegere jaren had moeten verkroppen; koel berekenend verschoof hij zijn stukken, met iederen zet het net dichter aantrekkend.

Plotseling streek hij met de hand langs zijn voorhoofd. Wat was dat? Een hallucinatie? Over de schouder van zijn tegenpartij heen gluurde een kinderkopje hem aan, een teer gezichtje, waarvan hij de uitdrukking kende. Nu was het weer weg! Onzin!

Het was zijn beurt, hij zette, keek dan onwillekeurig op; ja, daar was het weer voor een ondeelbaar oogenblik, maar toch lang genoeg, om de pathetische smeeking in de blauwe oogen te lezen.

Hij deed een zet, die een verwonderings-gemompel onder de omstanders deed opgaan.... nog een.... hij hoorde den adem van zijn partner snel gaan, zag een zenuwblos in diens bleeke wangen stijgen.....

„Hoe kan je zoo stom zijn?" barstte Albert Meiners uit, zoodra hij met den verslagen Hartman in de nachtdonkere straat liep. „Je hebt het met opzet gedaan, of je bent gek, één van de twee! Je hadt hem in 't holletje van je hand en.."

„Laat mij met rust!" weerde de ander onvriendelijk af.

„Je hebt mij een zot figuur laten slaan en je naam te grabbel gegooid! Als ik had kunnen denken...."

„Ik had je toch zeker niet van tevoren de overwinning gegarandeerd?"

„Het was een onvergeeflijke stommiteit van je! Ik...."

„Bonsoir!" groette Willem Hartman, onverwachts een straathoek omslaand.

In zijn stille hotelkamer ontkleedde hij zich haastig en bromde bij het in bed stappen:

„Meiners heeft gelijk! Ik ben gek en een stommeling! En toch.....!" — Hij sliep rustig, droomend een zachtlieflijken droom.

Steun voor den N.A.O.R.

De Nederlandsche Anti-Oorlograad verspreidt een omzendbrief, waarin een dringend beroep wordt gedaan op allen, die het goed met den vrede meenen. Want de „N.A.O.R" verkeert in financieelen nood en moet, zal hij zijn werk in het binnenland en buitenland kunnen voortzetten, krachtig geholpen worden. Korten tijd geleden is te 's-Gravenhage gesticht een „Fonds voor Internationalen Vredesarbeid", hetwelk de bedoeling heeft den vredesarbeid in Nederland te steunen. Dit fonds beschikt over belangrijke bedragen, maar de arbeid, die te doen staat, eischt zóóveel en zóó gedurig, dat ook dit fonds niet toereikend is. Dank zij het fonds beschikt de „N.A.O.R." thans over een gebouw op de Prinsessegracht te 's-Gravenhage, dat aan de noodige vereischten voor ruimte en comfort voldoet, maar wat zal dat gebouw zijn zonder dat vanuit dat gebouw arbeid uitgaat?

De „N.A.O.R." werkt binnenslands om alle degenen aaneen te sluiten, die overtuigd zijn, dat na dezen oorlog een ieder met zijn bescheiden krachten moet medewerken om den internationalen toestand anders te doen zijn dan deze totnutoe was. De „N.A.O.R." werkt in het buitenland door steeds te trachten het geringe contact tusschen de oorlogvoerenden uit te breiden en deze elkander beter te doen begrijpen. Daartoe vermeldt hij in zijn „Nouvelles de Hollande", die veelgeprezen wekelijksche uitgave in drie talen, de wederzijdsche oordeelvellingen van staatslieden en pers; daartoe heeft hij reeds in 1915 de „Centrale Organisatie voor den duurzamen vrede" met vertakkingen thans in 41 landen opgericht; daartoe werkt hij voortdurend in het groot en in het klein.

Maar al deze arbeid binnenslands en buitenslands kost geld, ook al ondervindt de „N.A.O.R." veler belangelooze medewerking. Zou dat geldt niet meer voorhanden zijn, dan zou een belangrijk deel van dezen belangrijken arbeid moeten vervallen. Dat mag toch niet geschieden want mocht de „N.A.O.R." dien arbeid niet verder kunnen uitoefenen, geen ander lichaam in eenig ander land zou gereed staan, die taak over te nemen.

Men steune dus den „N.A.O.R". Het secretariaat is gevestigd Prinsessegracht 19 te 's-Gravenhage, waar alle postwissels of andere geldzendingen dankbaar zullen worden aanvaard en zullen worden vermeld in de kolommen van het officieel orgaan, getiteld: „De Toekomstige Vrede".